

Terroryzm

TERRORYZM – to szeroki termin oznaczający użycie siły lub przemocy w stosunku do osób lub ich własności, w celu:

- zastraszenia,
- przymuszenia,
- okupu.

Skutki terroryzmu mogą obejmować znaczną liczbę ofiar, uszkodzenia budynków, zakłócenia w dostępie do podstawowych usług, takich jak: elektryczność, dostawy wody, opieka medyczna, telekomunikacja, komunikacja miejska i inne. W strukturach polskiej Policji funkcjonują pododdziały antyterrorystyczne i komórki minersko – pirotechniczne, specjalnie przygotowane do tego, aby zapobiegać i stawiać czoła atakom terroru. Jednym z możliwych ataków terrorystycznych jest zamach bombowy.

Specyfika zamachu bombowego polega na tym, że nie rozróżnia on „swoich” czy „obcych”. Natomiast pistolet (broń) zostaje wycelowana w konkretną osobę, porywa się również konkretnego człowieka. Ofiarą terroryzmu może stać się każdy, kto przebywa w pobliżu wybuchu, może to być zarówno matka z dzieckiem na spacerze, czy też emeryt wychodzący z banku. Nie mają na to wpływu poglądy polityczne lub stan majątkowy. W przypadku ataku terrorystycznego, szczególnie bombowego, o podłożu ogólnie mówiąc politycznym w większości przypadków ofiarami są ludzie, którzy nie mają nic wspólnego z działaniami przestępczymi. Zamach bombowy niesie za sobą negatywne skutki ale często zdarza się, że zanim nastąpi eksplozja bomba zostanie w taki czy inny sposób ujawniona. Tak więc specjaliści posługują się również terminem „incydent bombowy”.

Właściwe zachowanie się w przypadku zaistnienia takiej sytuacji jest niezwykle ważne dla przebiegu zdarzenia, jego skutków i działania specjalistów policyjnych. Zatem informacji o zagrożeniu bombowym nie wolno bagatelizować ani lekceważyć.

SYMPTOMY WYSTĄPIENIA ZAGROŻENIA INCYDENTEM BOMBOWYM.

Podstawową cechą terroryzmu jest to, że nie ma wyraźnych znaków ostrzegawczych o możliwości wystąpienia zamachu lub są one trudno dostrzegalne. Tak więc trzeba zwracać uwagę na to co się dzieje w najbliższym otoczeniu, np. na zakupach, w podróży, podczas uczestnictwa w imprezach masowych (np. koncertach muzycznych, meczach) lub uroczystościach religijnych itp. miejscach, gdzie przebywa duża liczba osób. Należy zwracać uwagę na:

- rzucające się w oczy lub po prostu nietypowe zachowanie osób,
- pozostawione bez opieki przedmioty, typu teczki, paczki, pakunki, itp.,
- osoby wyglądające na obcokrajowców,
- osoby ubrane nietypowo do występującej pory roku,
- samochody, a w szczególności furgonetki, parkujące w nietypowych miejscach, tj. w pobliżu kościołów, synagog, meczetów lub miejsc organizowania imprez masowych i zgromadzeń.

Należy pamiętać, że terrorysta nie musi być odmiennej narodowości i wyróżniać się z tłumu szczególnym wyglądem. O swoich spostrzeżeniach poinformuj: służbę odpowiedzialną za bezpieczeństwo obiektu, Policję lub Straż Miejską.

JAK POSTĘPOWAĆ W SYTUACJACH ZAGROŻENIA INCYDENTEM BOMBOWYM.

Możesz przygotować się na wszelki wypadek powstania tego typu zagrożenia w budynku użyteczności publicznej, tzn.:

- zawczasu pomyśl, którędy można się ewakuować w pośpiechu z budynku lub zatłoczonych miejsc. Zapamiętaj, gdzie znajdują się klatki schodowe i wyjścia ewakuacyjne,
- zwróć uwagę na ciężkie lub łatwo tłukące się przedmioty, które mogą być przesunięte, zrzucone lub zniszczone podczas wybuchu. Zapamiętaj elementy z najbliższego otoczenia. Należy również pamiętać o tym, aby nie przyjmować od obcych osób żadnych pakunków oraz nie pozostawiać bagażu bez opieki.

Jeżeli jesteś osobą, która przyjęła zgłoszenie o podłożeniu ładunku wybuchowego lub ujawniła przedmiot niewiadomego pochodzenia, co do którego istnieje podejrzenie, że może stanowić zagrożenie dla osób i mienia, powinieneś ten fakt zgłosić:

- służbom odpowiedzialnym za bezpieczeństwo w danym miejscu,
- administratorowi terenu, na którym zdarzenie ma miejsce,
- Policji lub straży

Informacji takiej nie należy przekazywać niepowołanym osobom, gdyż jej niekontrolowane rozpowszechnianie może doprowadzić do paniki i w konsekwencji utrudnić przeprowadzenie sprawnej ewakuacji osób z zagrożonego miejsca.

Zawiadamiając Policję należy podać następujące informacje:

- rodzaj zagrożenia i źródło informacji o zagrożeniu (informacja telefoniczna, ujawniony podejrzany przedmiot),
- treść rozmowy z osobą informującą o podłożeniu ładunku wybuchowego,
- numer telefonu, na który przekazano informację o zagrożeniu oraz dokładny jej czas przyjęcia,
- adres, numer telefonu i nazwisko osoby zgłaszającej,
- opis miejsca i wygląd ujawnionego przedmiotu.

Wskazane jest uzyskanie od Policji potwierdzenia przyjętego zgłoszenia.

OGŁOSZENIE ALARMU ORAZ PROCEDURY POSTĘPOWANIA W CZASIE ZAGROŻENIA „BOMBOWEGO”.

1. Do czasu przybycia Policji akcją kieruje administrator obiektu, terenu lub osoba odpowiedzialna za jego bezpieczeństwo.
2. Na miejsce zagrożenia incydem bombowym należy wezwać służby pomocnicze, takie jak: pogotowie ratunkowe, straż pożarną, pogotowie gazowe, pogotowie wodno-kanalizacyjne, pogotowie energetyczne.
3. Po przybyciu Policji na miejsce incydem bombowego przyjmuje ona dalsze kierowanie akcją.
4. Należy bezwzględnie wykonywać polecenia policjantów.
5. Przy braku informacji o konkretnym miejscu podłożenia „bomby” użytkownicy pomieszczeń służbowych powinni sprawdzić swoje miejsca pracy i ich najbliższe otoczenie pod kątem obecności przedmiotów nieznanego pochodzenia.
6. Pomieszczenia ogólnodostępne (korytarze, klatki schodowe, windy, toalety, piwnice, strychy) oraz najbliższe otoczenie zewnętrzne obiektu sprawdzają i przeszukują osoby wyznaczone lub służby odpowiedzialne za bezpieczeństwo w danej sytuacji.
7. Podejrzanych przedmiotów nie wolno dotykać. O ich lokalizacji należy powiadomić administratora oraz osoby odpowiedzialne za bezpieczeństwo.
8. Po ogłoszeniu ewakuacji w miejscu pracy (nauki) należy je opuścić, zabierając rzeczy osobiste (torebki, nesesery, siatki, tornistry itp.), zachowując spokój i opanowanie. Pozwoli to sprawnie i bezpiecznie opuścić zagrożony rejon.
9. Identyfikacją i rozpoznawaniem zlokalizowanego ładunku wybuchowego oraz jego neutralizacją zajmują się wyspecjalizowane jednostki i komórki organizacyjne Policji.

JAK POWINIENES SIĘ ZACHOWAĆ PO OTRZYMANIU INFORMACJI O PODŁOŻENIU LUB GROŹBIE PODŁOŻENIA „BOMBY”.

- podczas działań związanych z neutralizacją „bomby”, zastosuj się do poleceń Policji,
- ciekawość może być niebezpieczna – jak najszybciej oddal się z miejsca zagrożonego wybuchem. Po drodze informuj o zagrożeniu jak najszersze grono osób, będących w strefie zagrożonej lub kierujących się w jej stronę,
- po ogłoszeniu alarmu i zarządzeniu ewakuacji w obiektach publicznych, np. supermarketach, halach widowiskowo – sportowych, kinach, niezwłocznie udaj się do wyjścia, zgodnie ze wskazaniami administratora budynku lub wskazaniami upoważnionych osób,
- w przypadku włączenia parkingu dla pojazdów w strefę zagrożenia, nie „ratuj” na siłę swojego samochodu – życie jest ważniejsze.

Zapamiętaj !!!

- wybuch jest sytuacją nagłą i nieodwracalną,
- ludzki organizm nie jest przystosowany do zjawisk, jakie towarzyszą wybuchowi i nie jest w stanie zareagować na wybuch, akcja jest szybsza od reakcji
- jeśli widzisz „bombę”, to ona „widzi” też ciebie, a to oznacza, że jesteś w polu rażenia.

POWYŻSZE PROCEDURY OBOWIĄZUJĄ TAKŻE WE WSZYSTKICH RODZAJACH TRANSPORTU PUBLICZNEGO.

Informacja na temat telefonów alarmowych:

999 – pogotowie ratunkowe

998 – straż pożarna

997 – Policja

413 52 62, 418 67 70-71, - Miejskie Centrum Zarządzania Kryzysowego

987 – Wojewódzkie Centrum Zarządzania Kryzysowego

112 – telefon alarmowy

0 800 120 226 – infolinia Policji (połączenia bezpłatne).

Pierwsza pomoc, czynności reanimacyjne

Znaczne osłabienie czynności życiowych organizmu, spowodowane wypadkiem lub chorobą, objawia się najczęściej zatrzymaniem akcji serca i zaburzeniami oddechowymi. Stwierdzenie zatrzymania oddechu i bicia serca nie zawsze świadczy o zgonie poszkodowanego. W niektórych sytuacjach czynności te udaje się przywrócić poprzez natychmiastowe przystąpienie do ożywienia, czyli wykonania zabiegu reanimacyjnego. Kluczowe znaczenie dla przywrócenia funkcji życiowych organizmu i odwrócenie procesu umierania ma czas przystąpienia do akcji ratunkowej. Nieodwracalne bowiem zmiany zachodzące w organizmie po zatrzymaniu krążenia zależą od długości i wrażliwości poszczególnych tkanek organizmu. Aby przywrócić podstawowe procesy życiowe powinno się wykonać u poszkodowanego sztuczne oddychanie lub zewnętrzny masaż serca. Rozpoczęcie zabiegu reanimacyjnego powinno nastąpić w czasie od trzech do pięciu minut i zakończone po przybyciu ekipy lekarskiej.

Pierwsza pomoc w razie zatrzymania oddechu polega na czynnościach mających zastąpić ruchy oddechowe i doprowadzeniu powietrza do płuc. Mechanizm oddychania związany jest przede wszystkim z pracą odpowiednich mięśni międzyżebrowych i oddechowych, pobudzanych przez układ nerwowy. Każdy człowiek oddycha średnio około szesnastu razy na minutę. Praca ośrodka oddechowego może być zatrzymana na skutek porażenia prądem elektrycznym, urazu mechanicznego lub niedotlenienia mózgu, zatrucia substancjami chemicznymi, zmianą temperatury krwi lub odcięcie połączenia dróg oddechowych od powietrza atmosferycznego. Przed przystąpieniem do sztucznego oddychania należy przywrócić drożność dróg oddechowych przez odchylenie głowy poszkodowanego do tyłu i

usunięcie obcych ciał z jamy ustnej. Następnie, przy zastosowaniu chusteczki higienicznej, wykonuje się sztuczne oddychanie metodą usta – usta. W tym celu powietrze do płuc poszkodowanego, jeżeli nie ma uszkodzenia mechanicznego, wdmuchuje się ustami bezpośrednio przez usta osoby reanimowanej. Przy zastosowaniu tej metody należy uklęknąć obok głowy ratowanego, unieść mu kark, odchylić głowę do tyłu i odciągnąć dolną szczękę. Następnie nabrać głęboko powietrze i rozchylić szeroko swoje usta, otoczyć usta poszkodowanego, palcami ręki, która uciska czoło zacisnąć mu skrzydełka nosa i wdmuchiwać powietrze, obserwując ruch klatki piersiowej. Po wdmuchnięciu powietrza odjąć usta, zwolnić uciskanie nosa i obserwować opadanie klatki piersiowej przy wydechu. Gdy nie ma możliwości wykonania sztucznego oddychania metodą usta – usta, można zastosować metodę oddychania usta – nos. Metoda ta różni się tym, że nie odciągamy u poszkodowanego dolnej szczęki. W tym przypadku usta ratowanego powinny być zamknięte, a powietrze wdmuchuje się przez nos. Liczba wdmuchnięć powietrza do płuc poszkodowanego przy obu tych metodach, jeżeli nie stosujemy masażu serca, powinna wynosić od 10 do 12 na minutę, czyli prawie tyle, ile wynosi oddychanie u zdrowego człowieka. W celu wykonania masażu serca należy położyć rannego na wznak, możliwie na twardym podłożu, rozpiąć ubranie i odsłonić klatkę piersiową. Ręce ratownika ułożyć tak, aby nasada jednej dłoni znalazła się na mostku poszkodowanego w dolnej jednej trzeciej jego długości, a druga położona w krzyż na wierzchu pierwszej. Następnie wykonać krótkie energiczne pchnięcia, których zadaniem jest obniżenie poziomu mostka o 4 cm i uciśnięcie w ten sposób serca. W czasie wykonywania tych czynności ręce muszą być wyprostowane w łokciach. W przypadku zaburzeń czynności serca równocześnie z zaburzeniami oddychania, konieczne jest wykonywanie sztucznego oddychania jednocześnie z masażem serca. Gdy występuje dwóch ratowników, czynności te wykonuje się w tempie dwa wdechy i piętnaście ucisków mostka. Jeżeli przy zabiegu reanimacyjnym jest jeden ratownik, należy po każdym pięciu uciskach klatki piersiowej wykonać dwa wdmuchnięcia powietrza do płuc rannego.

Zabieg reanimacyjny wykonujemy bez przerwy aż do czasu przybycia powiadomionego lekarza.

Po przywróceniu oddychania i krążenia krwi układa się ratowanego w pozycji bocznej ustalonej. Pozycja ta ułatwia oddychanie i zapewnia prawidłowe krążenie krwi.